

РЕШЕНИЕ

№ 777

гр. София, 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 06.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1990** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „МИ ГЕ НИ Г.“ Е., ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция и адрес по чл.8 от ДОПК: [населено място] [жк], ул.“Проф.Д-р И. С.” бл .Сграда до [жилищен адрес] ет. Партер, представлявано от М. Н. Г., управител срещу Ревизионен акт № Р-22221517008550-091-001/02.07.2018 г., издаден от Е. М. С. - началник сектор и Р. Т. З. - главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1962/17.12.2018 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна политика“ /„ОДОП“/ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/, с който са определени допълнителни данъчни задължения по ЗДДС в размер на общо 46 879,56 лв., ведно с лихви за забава в размер на 59,28 лв. за данъчни периоди м. 01.2017 г. и от м. 07.2017 г. до м 11.2017 г.

В жалбата и в депозиранияте по делото писмени бележки се поддържа, че РА, потвърден с решението на директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при ЦУ на НАП, е издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправни разпоредби на ДОПК, ЗДДС, в противоречие с практиката на СЕС, необоснован и немотивиран. Твърди се, че неправилно от страна на ревизиращият орган е прието наличието на основания по чл. 86, ал. 1 и ал. 2 във вр.с чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, за

извършени доставки при условията на чл. 53, ал. 1 от ЗДДС и са начислени допълнителни данъчни задължения по ЗДДС за спорните данъчни периоди по фактури издадени с получател „N. S.Z.O.I. Счита, че безспорно от събраните по преписката доказателства било установено наличието на всички изисквания по чл. 53 от ЗДДС за третиране на оспорените доставки, като облагаеми с нулева ставка, тъй като същите са вътрешно общностна доставка по смисъла на чл. 7 от ЗДДС. Предвид това неправилен бил и изводът на ревизиращия орган, че стоката е реализирана на територията на Р.България и на основание чл.86, ал.1 и ал.2 от ЗДДС следва да се начисли ДДС. Относно непризнато право на данъчен кредит по фактура, издадена от [фирма], счита, че неправилно органите по приходите извели извод за установена липса на доставка на стока - работни ботуши и на основание чл.68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, чл. 69, ал.1, т. 1 във връзка с чл.6 от ЗДДС и чл. 25, ал.1 и ал. 6 от ЗДДС не било признато право на данъчен кредит по фактура, издадена от горепосоченото дружество. Твърди, че процесите фактури удостоверяват реално осъществени облагаеми доставки по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС, надлежно документирани с първични счетоводни документи, в които се съдържа достатъчно информация за вида на стопанската операция, посочване на количеството и вида на стоките, тяхната единична цена, общата стойност по сделката, ясно можело да се идентифицират страните по сделката, данъчното събитие, данъчната основа и дължимия данък, което водило до извода за надлежно възникнало право на данъчен кредит за получателя и за неправилно постановен отказ на същото на основание чл.71 т.1 от ЗДДС. С оглед на изложеното, с жалбата се иска отмяната на Ревизионен акт Р-22221517008550-091-001/02.07.2018 г., издаден от Е. М. С. - началник сектор и Р. Т. З. - главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1962/17.12.2018 г. на от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна политика“ /„ОДОП“/ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/, както и присъждането на сторените по делото разноски, съобразно представения списък по реда на чл. 80 от ГПК.

В проведените публични съдебни заседания по делото жалбоподателя, се представлява от адв. Г., с надлежно процесуално представителство. В хода по същество на делото се поддържа становище за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на РА, като се моли оспореният акт да бъде отменен по подробни съображения изложени в жалбата и писмените бележки по делото. Претендира се присъждането на разноски по делото съобразно представен списък.

Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. С. заявява становище за неоснователност на жалбата, като счита оспорения РА за правилен и законосъобразен.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Извършването на ревизия на [фирма] за установяване на данъчни задълженията на дружеството по ЗДДС за периода от 01.2017 г. и от м. 07.2017 г. до м 11.2017 г., е възложено със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221517008550-020-001 от

06.12.2017 г., изменена със ЗВР № Р-22221517008550-020-002 от 22.03.2018 г. и ЗВР № Р-22221517008550-020-003 от 13.04.2018 г., издадени от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

За целите на проверките, на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на дружеството жалбоподател е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/, съответно № Р-22221517008550-040-001 от 06.02.2018 г., като във връзка всичките искания от страна на жалбоподателя са представени документи.

С цел изясняване на обстоятелствата относно допълнително установените задължения по ЗДДС, във връзка с непризнат ВОД, както и относно упражненото право на приспадане на данъчен кредит по фактурите за покупка на стоки са извършени насрещни проверки на [фирма], [фирма], [фирма], Т. Г. З., В. Г. Н., [фирма], [фирма], и [фирма] - преки и предходни доставчици на ревизираното дружество, наети лица на трудови договори от доставчиците и наемодатели на същите, крайни получатели на стоките по спорните ВОД. Резултатите от тях са обективирани в протоколи, подробно описани в ревизионния доклад, който на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК се явява неразделна част от оспорения акт.

На 05.06.2018 г. е издаден ревизионен доклад /РД/ № Р-22221517008550-092-001 който отразява резултатите от ревизията. Същият е връчен на дружеството жалбоподател на 06.06.2018 г., като последното не е упражнило правото си да подаде писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

С РА № Р-22221517008550-091-001 от 02.07.2018 г., издаден от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и Р. Т. З., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, възложената ревизия на [фирма] е приключила.

С ревизионният акт на дружеството са определени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 46 879,56 лв., ведно с лихви за забава в размер на 59,28 лв. за данъчни периоди м. 01.2017 г. и от м. 07.2017 г. до м 11.2017 г. Задълженията са формирани вследствие на:

- отказан данъчен кредит по фактура № 2 от 07.07.2017 г., издадена от [фирма], в размер на 27 600,00 лв., и фактури № 591 от 24.07.2017 г. и № 592 от 28.07.2017 г., издадени от [фирма], в общ размер на 198,20 лв.

- непризнати вътреобщностни доставки /ВОД/ документираны продажби на стоки обективирани във фактури № 100011 от 28.07.2017 г. и № 100012 от 31.07.2017 с получател N. S.Z.O.I., VAT CZ04748654 в размер на 237 634,76 лв..

По отношение на непризнатите ВОД с получател „N. S.Z.O.I., VAT CZ04748654, ревизиращите органи са приели, че документираната доставка е с място на изпълнение на територията на страната и са начислили ДДС със ставка 20% върху сумата, посочена в нея, в размер на 19 081,36 лв.

При ревизията е установено, че [фирма] е декларирало в дневниците за продажби извършени 2 доставки на стоки през м. 07.2017 г. към „N. S.Z.O.I., определени като ВОД. Във фактурите за продажба е посочило основание за прилагане на нулева ставка на ДДС - чл. 53, ал. 1 от ЗДДС. Съгласно изискванията на чл. 125, ал. 2 от закона жалбоподателят е подал V. декларация за м. 07.2017 г. Констатирано е, че в счетоводството на дружеството е отразено придобиването на стоките - предмет на ВОД от [фирма] и [фирма] и отчетени приходи от продажба към N. S.Z.O.I и изписване на същите.

Предмет на доставка по фактура № 100011 от 28.07.2017 г., издадена от жалбоподателя към N. S.Z.O.I е кафе „Нова Б." – различни видове и разфасовки. За удостоверяване на обстоятелствата по ВОД били представени: потвърждение от 01.08.2017 г., подписано и подпечатано от чешкото дружество, че стоката е получена без забележки; фактура № 591 от 24.07.2017 г., издадена от „КРАМАР СПЕДИШЪН О., с предмет на доставка „транспорт С.-Прага по заявка от 23.07.2017 г.“, платежно нареждане от 02.08.2017 г., заявка до спедитора № 2 от 23.07.2017 г. за организиране на транспорт по направление С. - Прага с товарен пункт [населено място], [улица] дата на товарене 27.07.2017 г. и място на разтоварване - Ч., Прага 10 и дата на разтоварване 01.08.2017 г., с превозни средства СВ1056АС/С0897ЕС; ЧМР от 27.07.2017 г., в което за превозвач е вписан [фирма]. Документиран е превоз на 5 360 кг кафе „Я." с превозни средства СВ1056АС/С0897ЕС от [населено място] с дата на товарене 27.07.2017 г. до [населено място] - 10, с дата на разтоварване 01.08.2017 г. За изпращач е вписано [фирма], а за получател - N. S.Z.O.I Плащането по фактурата се удостоверявало с банкови извлечения от 01.08.2017 г., 04.08.2017 г., 11.08.2017 г. и 30.08.2017 г. Преведена е сума по проформа-фактури в общ размер на 209 829,55 лв.

Произходът на стоката се удостоверявал с Договор от 24.08.2015 г. с [фирма], фактура № 885045 от 21.07.2017 г., издадена от доставчика, складова разписка № 10588 18 от 21.07.2017 г., банкови извлечения от 26.07.2017 г., 01.08.2017 г. и 04.08.2017 г.

С ПИНП №П-22222518023562-141-001 от 23.02.2018 г. е документирана извършена насрещна проверка на [фирма], а с ПИНП № П-22221518081968-141-005 от 08.05.2018 г. - на В. Г. Н., наета на трудов договор в [фирма] на длъжност „специалист продажби"-съставител на фактура № 885045 от 21.07.2017 г. и складова разписка № 1058818 от 21.07.2017 г. Установено е, че [фирма] е продало на жалбоподателя стоките - предмет на ВОД по фактура №100011 от 28.07.2017 г. Те са натоварени от работници и служители на доставчика в склада му, находящ се [населено място], ул. И. шосе" №38, [населено място], [улица]. Складът е с 2 входа/изхода - към 2 булеварда. Заявките са подадени на място.

Предмет на доставка по фактура № 100012 от 31.07.2017 г., издадена от жалбоподателя към N. S.Z.O.I., били работни ботуши - 6 000 бр., всеки от които по 12,12 евро /с левова равностойност 23,70 лв./. За удостоверяване на обстоятелствата по ВОД са представени: потвърждение от 08.08.2017 г., подписано и подпечатано от чешкото дружество, че стоката е получена без забележки и превозът е за сметка на доставчика; фактура № 592 от 28.07.2017 г., издадена от [фирма], с предмет на доставка „транспорт С. - Прага по заявка от 27.07.2017 г.“, платежно нареждане от 02.08.2017 г., заявка до спедитора № 3 от 27.07.2017 г. за организиране на транспорт по направление на С. - Прага, с товарен пункт [населено място], [улица] дата на товарене 04.08.2017 г. и място на разтоварване - Ч., Прага - 10 и дата на разтоварване 08.08.2017 г., с превозни средства С7680ХР/С8406ЕР; ЧМР от 04.08.2017 г., в което за превозвач е вписан [фирма]. Документиран е превоз химически обувки с тегло 7 200 кг с превозни средства С7680ХР/С8406ЕР с дата на товарене 04.08.2017 г. и дата на разтоварване 08.08.2017 г. В ЧМР за изпращач е вписано [фирма], а за получател -N. S.Z.O.I Плащането по фактурата било удостоверено с банкови извлечения от 01.08.2017 г., 04.08.2017 г., 11.08.2017 г. и 30.08.2017 г. Преведена била сума по проформа-фактури в общ размер на 209 829,55

лв.

Била изискана информация от [фирма], за преминаването през [населено място], [населено място] и [населено място] на превозните средства, с които се удостоверявал превоза на стоките по ВОД, обект на изследване при ревизията, въз основа на която [фирма] е посочило, че липсват данни за ползвани услуги от превозни средства с рег. [рег.номер на МПС] , рег. [рег.номер на МПС] и рег. [рег.номер на МПС] за период от 27.07.2017 до 10.08.2017 г. и с рег. [рег.номер на МПС] , рег. [рег.номер на МПС] за период от 04.08.2017 г. до 10.08.2017 г., както и издадени фактури към [фирма], [фирма] и [фирма].

С Протокол № 690289 от 02.05.2018 г. е приобщен S. № VAT BG 025526 CZ rrrr 20170904 AF RI.xml, осъществен обмен на информация между приходните администрации на Ч. и България във връзка с документирано ВОД от дружеството жалбоподател към N. S.Z.O.I. с фактури № 100011 от 28.07.2017 г. и № 100012 от 31.07.2017 г. От чешката данъчна администрация било установено, че N. S.Z.O.I. се представлявало от И. П., [дата на раждане] в [населено място], като дейността на дружеството е отдаване под наем и управление на собствени и наети недвижими имоти. То е декларирало вътреобщностно придобиване /ВОП/ на стоки от [фирма] в размер на 3 174 814 CZK. Поръчката на стоките била направена в Р.България на лични срещи на управителите на дружествата. Въз основа на представена информация от банкова институция било установено, че чешкото дружество е наредило плащания към [фирма] чрез S. /единна зона за плащания в евро/ в размер 125 350,00 евро, без да е посочило по кои фактури. Представящият N. S.Z.O.I. е заявил, че фактурираните стоки от [фирма] са продадени на [фирма], без да са представени документи по сделките /в т.ч. платежни документи/. Посочил е, че процесите стоки следва да бъдат продадени от [фирма] на MOB-TECH S.K.S.R.O., VAT SK2022974591. В декларацията за м. 08.2017 г. N. S.Z.O.I. е посочило извършени доставки на стоки до друга държава-членка с получател [фирма] в размер на 3 243 374 CZK. Отбелязано е, че в дневниците по ДДС N. S.Z.O.I. е декларирало вътреобщностни сделки единствено към и от България. Описано е, че чешкото дружество много често променя адреса на седалището си, който е т. нар. виртуален офис. Няма данни да е разполагало със складови и други помещения. Акцентирано е, че изпълнителните директори на двете компании са български граждани. Изразено е съмнение относно наличието на бизнес-сделки между N. S.Z.O.I. и [фирма], предвид което не е потвърдено извършването на процесите ВОД. Към отговора на чешката приходна администрация били приложени копия на фактури, издадени от [фирма], ЧМР от 27.07.2017 г. и от 04.08.2017 г., фактури № 100011/28.07.2017 г. и № 100012/31.07.2017 г., издадени от [фирма], банково извлечение № [ЕГН] от сметка на N. S.Z.O.I. в EUR за периода от 01.07.2017 г. до 30.09.2017 г., писмено обяснение от представляващия N. S.Z.O.I.

Извършен бил и анализ на предоставените данни от ГД „Гранична полиция“ относно преминаването на границата от превозните средства, с които се удостоверявал превоза на стоките по спорните ВОД, на датите, на които следва да е осъществен транспортът, като било установено, че няма данни превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] да е извършвало превоз на кафе, а превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] - превоз на ботуши. Описано е, че на 02.08.2017 г. е регистрирано влизането в България на превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] с товар сурова захар.

Въз основа на направените фактически установявания е прието, че [фирма] е

представило регламентирани документи в чл. 45 от Правилника за прилагане на ЗДДС /ППЗДДС/, удостоверяващи ВОД по фактури № 100011 от 28.07.2017 г. и № 100012 от 31.07.2017 г., с получател N. S.Z.O.I., а именно: документ за доставката /фактура, в която са посочени ДДС номерата на получателя и доставчика, които са регистрирани лица за целите на ДДС към датите на фактурите/ и транспортен документ. Отбелязано е, че транспортът по ВОД е за сметка на жалбоподателя и е следвало да бъде извършен от трето лице - [фирма] чрез посредничество на спедитора [фирма], предвид което съгласно чл. 45, т. 2, б. „б" от ППЗДДС изпращането/транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка следва да се удостовери с транспортен документ. Ревизиращите органи са приели, че представения такъв документ е такъв с невярно съдържание и не доказва транспортът на стоки.

По отношение на непризнатото право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 2 от 07.07.2017 г., издадена от [фирма], в размер на 27 600,00 лв., и по фактури № 591 от 24.07.2017 г. и № 592 от 28.07.2017 г., издадени от [фирма], в общ размер на 198,20 лв, органите по приходите са констатирани следното:

С ПИНП № П-22220318023564-141-001 от 27.03.2018 г. е документирана извършена насрещна проверка на [фирма]. Връчено е ИПДПОЗЛ. Документи и обяснения не са представени.

С писмо вх. № ДОК494 от 04.04.2018 г. по регистъра на ТД на НАП С., офис К., след определения срок в ИПДПОЗЛ, управителката на [фирма] е декларирала, че стоката - предмет на доставка, а именно 6 000 бр. ботуши, е натоварена от склада на дружеството, находящ се [населено място], [улица] от наети почасово лица. Представени са копие Договор за наем от 29.06.2017 г. с Т. Г. З. на складово помещение от 98 кв. м. на посочения по-горе адрес, банкови извлечения, Договор за покупко-продажба на стоки от 01.07.2017 г. с [фирма], фактура № 5..561 от 03.07.2017 г., издадена от [фирма], ведно с ППП и Договор за покупко-продажба от датата на издаване на фактурата

За удостоверяване произхода на стоката били представени и Договор от 01.07.2017 г. със [фирма], фактура № 2 от 07.07.2017 г., издадена от доставчика, приемо-предавателен протокол /ППП/ № 1 от 07.07.2017 г., банкови извлечения от 18.07.2017 г., 01.08.2017 г., 11.08.2017 г., 14.08.2017 г. и 01.09.2017 г.

Въз основа на данни от базата на НАП е констатирано, че [фирма] е включило фактура №5. .561 от 03.07.2017 г., по която доставчик е [фирма], в дневник продажби за м. 07.2017 и дневник покупки за м. 03.2018 г.

Изследвана е възможността [фирма] да притежава посочените по вид и количество стоки във фактура № 2 от 07.07.2017 г. към датата на издаване на фактурата и да съхранява същите в посочения от него обект.

С ПИНП № П-04000618063424-141-001 от 19.04.2018 г. е документирана извършена насрещна проверка на [фирма]. От страна на управителя на дружеството Л. Д. Д., е декларирано, че не притежава документи. Дружеството е deregистрирано по ЗДДС считано от 14.08.2017 г. при установени обстоятелства по чл. 176 от ТЗ.

С ПИНП № П-22220518063796-141-001 от 22.05.2018 г. е документирана извършена насрещна проверка на Т. Г. З.. Изготвено е ИПДПОЗЛ. Същото е изпратено по пощата с обратна разписка на постоянния адрес на лицето, което съвпада с настоящия адрес — [населено място], [улица]. Обратната разписка е върната с гриф „непотърсен". Извършено е посещение на адреса, при което не е намерено лицето или член на семейството, на който да се връчи ИПДПОЗЛ. Съставен бил Протокол №

1262265 от 21.05.2018 г.

От данните в информационната база на НАП било установено, че Т. Г. З. не е подал годишна данъчна декларация по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за 2017 г. /в т.ч. за получен доход от наем/, а [фирма] - справка по чл. 73 от ЗДДФЛ за изплатени възнаграждения по извънтрудови правоотношения.

При така установената фактическа обстановка ревизиращият екип е приел, че не са налице доказателства за реално извършена доставка на ботуши от [фирма] към [фирма], документирана с фактура № 2 от 07.07.2017 г. Доставчикът не е представил доказателства, че към датата на издаване на фактурата е притежавал право на собственост върху стоките - предмет на доставка и обект, в който същите да се съхраняват, както и такива, удостоверяващи наемането на почасови договори на лица, които да извършат товаренето им. Не са налице доказателства за произхода на стоката при [фирма] и плащане към предходния доставчик. Въз основа на писмени обяснения от Л. Д. Д., в качеството на управител на [фирма] предходен доставчик, е преценено, че той не е в състояние да извършва сделки, като е акцентирано, че лицето е вписано в договора със [фирма], фактурата и ППП. Посочено е, че жалбоподателят е знаел, че фактура № 2 от 07.07.2017 г. не документира реално осъществена доставка и чрез включването ѝ в дневник покупки е целял възстановяване на данъчен кредит на посочения в нея данък, чрез префактуриране на ботушите към N. S.Z.O.I. и деклариране на документираната продажба като ВОД. Прието е, че чрез описаните действия жалбоподателят е бил участник в данъчна измама. В РА е отбелязано, че фактура, която не документира реално осъществена стопанска операция, е документ с невярно съдържание. На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 9 и чл. 25, ал. 1 и ал. 6 от с. з., е отказан данъчен кредит по фактура №2 от 07.07.2017 г., издадена от [фирма], в размер на 27 600,00 лв.

По отношение на фактури № 591 от 24.07.2017 г. и № 592 от 28.07.2017 г., с издател [фирма] удостоверяващи транспортирането на стоките предмет на ВОД от България до Ч., органите по приходите са установили следното:

Изследвани били обстоятелства, относими към документираните спедиторски услуги от [фирма] с фактура № 591 от 24.07.2017 г. и № 592 от 28.07.2017 г., които удостоверявали транспортирането на стоките предмет на ВОД от България до Ч.. Установено било, че те са платени от жалбоподателя по банков път на 02.08.2017 г. С ПИНП № П-22221718023559-141-001 от 06.03.2018 г. е документирана извършена насрещна проверка на спедитора. Дружеството е представило идентични документи с тези на жалбоподателя във връзка с описаните по-горе фактури. За предходен доставчик е посочен [фирма], което е удостоверено с копия на фактури № 7838 от 19.09.2017 г. и № 7839 от 19.09.2017 г. Установено е, че последните са отразени в счетоводството на [фирма] като разходи за външни услуги и включени в дневник покупки през м. 09.2017 г.

С ПИНП №П-22221518061714-141-001 от 13.04.2018 г. е документирана извършена насрещна проверка на [фирма]. Установено е, че дружеството е притежавало необходимата кадрова обезпеченост за извършване на фактурираните спедиторски услуги към [фирма]. За превозвач е посочен [фирма]. Представени са копия на заявки-договори, фактури № 1..715 от 01.09.2017 г. и № 1..716 от 01.09.2017 г., ЧМР. Не са представени платежни документи.

С ПИНП Ж1-22221518063049-141-001 от 15.06.2018 г. е документирана извършена насрещна проверка на [фирма]. Връчено е ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 от ДОПК. Документи и обяснения не са представени, в т.ч. заповеди за командировки, разходи за гориво, пътни такси, ферибот, паркинг, тахошайби и др.

От данните в информационната система на НАП е установено, че [фирма] е декларирало данни за 9 наети лица на трудови договори на длъжност шофьор на тежкотоварен автомобил за м. 07.2017 г. и м. 08.2017 г. Изследвани са видът и собствеността на превозните средства, с които е следвало да се извърши превоза. Констатирано е, че превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] е лек автомобил Х. и е собственост на физическо лице, а превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] - собственост на [фирма]. Посочено е, че не са налице данни за собствени и наети превозни средства от превозвача. Описано е, че той е включен в базата данни на НАП като рисков контрагент.

Констатирани били също несъответствия в регистрационните номера на превозните средства, с които следва да се извърши транспорта, посочени в заявките за транспорт от жалбоподателя до [фирма] и от [фирма] до [фирма] и адреса на товарене.

Въз основа на описаните обстоятелства органите по приходите са приели, че представените документи от жалбоподателя и спедиторските фирми не доказват напускането на стоките - предмет на ВОД на територията на България. Отбелязано е, че международните товарителници са частни писмени документи по смисъла на чл. 180 от Гражданския процесуален кодекс във връзка с §2 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ДОПК. Прието е, че представените ЧМР са документи с невярно съдържание и не следва да се ползват с доказателствена сила. Отбелязано е, че в тях не са конкретизирани място на товарене и разтоварване на стоките и фактурата, във връзка с която е документиран превоза, които са задължителни реквизити на товарителницата. Като допълнителен аргумент е посочено обстоятелството, че чешката приходна администрация е установила, че получателят на стоките - N. S.Z.O.I., в обект на който следва да приключи транспортът, не е стопанисвал складове или обекти, в които да разтовари и съхранява процесииите стоки /кафе и ботуши/. Направен е извод, че след като не са налице доказателства за превоза на стоките от България до Ч., то фактурираните спедиторски услуги от [фирма] не са използвани за извършване на последващи облагаеми доставки от [фирма]. На основание чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказан данъчен кредит по фактури № 591 от 24.07.2017 г. и № 592 от 28.07.2017 г., издадени от [фирма], в общ размер на 198,20 лв.

Срещу РА от [фирма] е подадена жалба с вх. №53-06-4274 от 10.07.2018 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-1267 от 17.07.2018 г. по регистъра на дирекция ОДОП до директор на Дирекция „ОДОП“, като с Решение № 1962/17.12.2018 г., директорът на Дирекция „ОДОП“, ревизионният акт е потвърден.

За изясняване фактите по делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза, приета от съда, като обективно и безпристрастно изготвена и като неоспорена от страните по делото. От заключението се установява, че за периода 01.01.2017 г. – 30.11.2017 г. [фирма] е закупило Кафе различни видове и разфасовки от Доставчик [фирма], както и работни ботуши от доставчик - [фирма]. За така посочените стоки е налице счетоводно отразяване, като е отбелязано, че са продадени на “N.” S.Z.O.I. VIN: CZ04748654, Чешка република.

По делото са приобщени и представени от жалбоподателя допълнителни доказателства, както и представени такива от трети неучастващи по делото лица - С. И. БГ“ и [фирма]

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Р. акт е обжалван по административен ред с подадена от [фирма], жалба, поради което жалбата е процесуално допустима, като изпълнила абсолютната процесуална

предпоставка на чл. 156, ал. 1 и 2 ДОПК при съдебното обжалване на ревизионен акт.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионен акт № Р-22221517008550-091-001/02.07.2018 г., издаден от Е. М. С. - началник сектор и Р. Т. З. - главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1962/17.12.2018 г. на от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна политика“ /„ОДОП“/ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/, с който са определени допълнителни данъчни задължения по ЗДДС в размер на общо 46 879,56 лв., ведно с лихви за забава в размер на 59,28 лв. за данъчни периоди м. 01.2017 г. и от м. 07.2017 г. до м 11.2017 г.

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК, настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Атакуваният в настоящето производство ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите съобразно изискването на чл.119, ал. 2 ДОПК, като ревизията е възложена след надлежно образувано ревизионно производство съгласно чл. 112 и чл.113 от ДОПК.

Оспореният ревизионен акт е издаден в писмена форма и е със съдържанието, предвидено с чл.120 от ДОПК - РА е мотивиран, като неразделна част от него е и ревизионният доклад с посочени фактически констатации и съображения на екипа.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаването на акта.

Видно от приложеното копие на процесния РА, същият е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, което се потвърждава както от представените по делото доказателства, така и от служебно извършената от съда справка в публичния електронен регистър на доставчика на удостоверителни услуги по чл.28 ЗЕДЕУУ, в който регистър съобразно чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ и задължението си по чл. 22, т. 4 ЗЕДЕУУ, доставчикът на удостоверителни услуги публикува удостоверенията по чл. 24 ЗЕДЕУУ, което публикуване е форма на самото издаване на удостоверение по чл. 24 ЗЕДЕУУ – ар. чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ. Поради което РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК, като подписан с квалифициран електронен подпис на органите по чл.119, ал. 2 от ДОПК.

По материалната законосъобразност на акта:

По отношение непризнати вътреобщностни доставки /ВОД/ - документираны продажби на стоки обективирани във фактури № 100011 от 28.07.2017 г. и № 100012 от 31.07.2017 с получател N. S.Z.O.I., VAT CZ04748654 в размер на 237 634,76 лв., съдът намира следното:

С процесния РА е установено наличието на основанията по чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС във вр. с чл. 25, ал. 2 от ЗДДС за извършени доставки при условията на чл. 53, ал. 1 от ЗДДС и са начислени допълнителни данъчни задължения по ЗДДС за данъчен период м. 07.2017 г., във връзка непризнат ВОД предмет на фактури № 100011 от 28.07.2017 г. и № 100012 от 31.07.2017 г. издадени от [фирма] с получател N. S.Z.O.I., VAT CZ04748654 в размер на 237 634,76 лв..

Няма спор от фактическа страна, а това се установява и от представената от

ответника с административна преписка по издадения РА доказателства, че жалбоподателят е регистриран по ЗДДС, вкл. и за периода на ревизията, който има право след извършена облагаема доставка, да му бъде приспаднат данъчен кредит, тъй като извършва независима икономическа дейност на територията на България, без значение от целите и резултатите от тази дейност.

Търговско дружество [фирма] през ревизирия период е с основен предмет на дейност търговия с търговия на едро с кафе, захарни и шоколадови изделия.

От представените по делото доказателства се установява, че през процесния данъчен период жалбоподателят е декларирал осъществени ВОД (с предмет – доставки на стоки - кафе „Нова Б.“ различни видове и разфасовки и химически обувки) по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС, с получател „N. S.Z.O.I., VAT CZ04748654, като доставките са документирани с цитираните по-горе фактури, с приложена нулева данъчна ставка.

В настоящия случай спорен по делото е въпросът дали е реалност на декларираните от дружеството жалбоподател доставки по чл. 7, ал. 1 от ЗДДС.

В контекста на интерпретацията на съюзното право - чл. 138, § 1 и чл. 14, § 1 от Директива 2006/112, дадена в т. 31 от решението на СЕС по дело C-273/11 освобождаването на вътреобщностната доставка на дадена стока става приложимо само когато правото на разпореждане като собственик с тази стока е прехвърлено на приобретателя и продавачът докаже, че посочената стока е изпратена или транспортирана в друга държава членка и, че вследствие на това изпращане или транспортиране същата стока е напуснала физически територията на държавата членка на доставката. Изискване към ВОД е придобиващият стоките да е друго ДЗЛ и данъчно незадължено юридическо лице, действащо на територията на държава членка различна от тази, в която е започнало изпращането или превоза на стоката.

С факта на изпращането или превозването на стоката до друга държава-членка и физическото напускане в резултат на това на стоката от държавата-членка на доставката доставчикът обвързва настъпването на благоприятни за него правни последици - освобождаването му като продавач от ДДС във връзка с вътреобщностна доставка (чл. 138, § 1 от Директива 2006/112/ЕО). Националното законодателно разрешение е за облагане на ВОД с нулева ставка на ДДС е регламентирано в чл. 53, ал. 1 ЗДДС. Затова и с арг. от чл. 154, ал. 1 ГПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК за жалбоподателя в първоинстанционното производство е тежестта да установи с убедителността на пълното доказване юридическите факти, представляващи основание за освобождаване на ВОД.

Наред с изложеното съгласно разпоредбата на чл. 7 от ЗДДС, вътреобщностната доставка на стоки е доставката на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика - регистрирано по този закон лице, или на получателя, от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка. А съгласно разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗДДС, документите, удостоверяващи извършването на ВОД се определят с правилника за прилагане на закона. В двете точки на чл. 45 от ППЗДДС са изброени лимитативно две групи от документи, които доставчикът на стоки следва да представи за да докаже наличието на ВОД - документи за доставката и документи удостоверяващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава-членка. Установяването от националното законодателство на изискванията към доказване на ВОД е в съответствие с разпоредбата на чл. 131 от Директива 2006/112.

В приложимите редакции на чл. 45 от ЗДДС, т. 2 включва две букви, като изпращането или транспортирането на стоката се установява алтернативно с две

групи документи. В първата хипотеза (на б."а") доказването на изпращането или транспортирането се осъществява с транспортен документ или писмено потвърждение от получателя, когато транспортът се осъществява от получателя или от трето лице за сметка на получателя. Поставени са изисквания към съдържанието на писменото потвърждение, които с новела от ДВ бр. 10 от 2011 г. са допълнени с посочване на име на лицето, предало стоките, а с тази бр. 8 от 2016 г. и с дължностното качество на това лице, както и с името и дължностното качество на лицето, получило стоките. При транспорт от доставчика или от трето лице за сметка на доставчика необходимо и достатъчно е доказването с транспортен документ - чл. 45, т. 2, б. "б" от ППЗДДС.

От събраните по делото доказателства преценени поотделно и в тяхната съвкупност, се установява, че изводите на органите по приходите за липса на реалност на декларираните от дружеството жалбоподател доставки по чл. 7, ал. 1 от ЗДДС е правилен и законосъобразен. Действително за всяка една от декларираните доставки са налични фактури, с всички реквизити, включително и идентификационния номер по ДДС на получателя, под който номер му е извършена доставката. Представени са и други документи за удостоверяване на обстоятелствата по ВОД, а именно потвърждения от 01.08.2017 г. и 08.08.2017 г., подписани и подпечатани от чешкото дружество, че стоката е получена без забележки; фактура № 591 от 24.07.2017 г. и № 592 от 28.07.2017 г., издадена от „КРАМАР СПЕДИШЪН О., с предмет на доставка „транспорт С.-Прага по заявка от 23.07.2017 г. и от 27.07.2017“, платежно нареждане от 02.08.2017 г., заявка до спедитора № 2 от 23.07.2017 г. и № 3 от 27.07.2017 за организиране на транспорт по направление С. - Прага с товарен пункт [населено място], [улица] дата на товарене 27.07.2017 г., респ. 04.08.2017 и място на разтоварване - Ч., Прага 10 и дата на разтоварване 01.08.2017 г. и 08.08.2017 г., с превозни средства СВ1056АС/С0897ЕС респ. С7680ХР/С8406ЕР; ЧМР от 27.07.2017 г., в което за превозвач е вписан [фирма]. Документиран е превоз на 5 360 кг кафе „Я.“ с превозни средства СВ1056АС/С0897ЕС от [населено място] с дата на товарене 27.07.2017 г. до [населено място] - 10, с дата на разтоварване 01.08.2017 г. За изпращач е вписано [фирма], а за получател - N. S.Z.O.I Плащането по фактурата се удостоверявало с банкови извлечения от 01.08.2017 г., 04.08.2017 г., 11.08.2017 г. и 30.08.2017 г. Преведена е сума по проформа-фактури в общ размер на 209 829,55 лв. Представено е и ЧМР от 04.08.2017 г., в което за превозвач е вписан [фирма]. Документиран е превоз химически обувки с тегло 7 200 кг с превозни средства С7680ХР/С8406ЕР с дата на товарене 04.08.2017 г. и дата на разтоварване 08.08.2017 г. В ЧМР за изпращач е вписано [фирма], а за получател -N. S.Z.O.I Плащането по фактурата било удостоверено с банкови извлечения от 01.08.2017 г., 04.08.2017 г., 11.08.2017 г. и 30.08.2017 г. Преведена била сума по проформа-фактури в общ размер на 209 829,55 лв.

Независимо от така представените документи, съдът намира, че не изпълнено условието на чл. 45, т. 2 от ППЗДДС.

По делото не е било спорно, че транспортът е извършен от трето за дружеството лице [фирма] чрез посредничество на спедитора [фирма], за сметка на доставчика – жалбоподател в производството, поради което на основание чл. 45, т. 2, б. "б" от ППЗДДС, е бил необходим транспортен документ удостоверяващ, че стоките са получени на територията на друга държава членка.

Правилни и законосъобразни са изводите на органите по приходите, че представените документи от жалбоподателя и спедиторската фирма не доказват напускането на стоките - предмет на ВОД от територията на Р.България.

В чл. 9 от Конвенцията за договори за международни автомобилни превози на стоки е посочено, че товарителницата до доказване на противното /което в случая е доказано

от органа по приходите/ удостоверява условията на договора за превоз и получаване на стоката, а нередовността ѝ, на основание чл. 4 от същата Конвенция, не засяга нито съществуването, нито действието на този договор. Съществен момент за осъществяването на ВОД е изпращането или транспортирането на стоките до територията на друга държава членка, което означава фактическо напускане на стоката на границата на страната и преминаването ѝ на друга територия. Конкретното място и адрес, където е получена стоката на територията на друга - държава членка е ирелевантно за облагането с ДДС, тъй като от момента на напускането на стоката от територията на страната, задължението за самоначисляване преминава към регистрираното по ДДС лице - получател на стоката.

Наличието на физическо движение на стоката между държавите-членки е обективен елемент, отличаващ ВОД от доставка на територията на страната - Решение по дело Т., т. 30-40. Безспорно практиката на СЕС приема, че освобождаването на вътреобщностната доставка на дадена стока става приложимо, когато правото на разпореждане като собственик с тази стока е прехвърлено на приобретателя и продавачът докаже, че посочената стока е изпратена или транспортирана в друга държава членка и че вследствие на това изпращане или транспортиране, същата стока е напуснала физически територията на държавата членка на доставката решение по дело С-409/04 т. 42 и др. Този елемент не е доказан от страна на жалбоподателя, както в ревизионното производство, така и в развилото се такова пред съда.

В случая, от обсъдените по-горе доказателства, се установява, че не е налице реално изпълнение на транспортът на стоките. От страна на жалбоподателят за извършени ВОД са представени международни товарителници и потвърждения от получателя N. S.Z.O.I. Представените международни товарителници не установяват по-безспорен начин, че стоките са изпратени и транспортирани до територията на друга държава членка. Същите не притежават всички реквизитите по чл. 6 от Конвенцията за договори за международни автомобилни превози на стоки. В тях не са конкретизирани място на товарене /има разминаване в местото на товарене на стоките/ и разтоварване на стоките /не е посочен адрес по разтоварване на стоката, а само, че същата е разтоварена в Прага 10, Чешка Република/, не е посочен видът, марката и регистрационният номер на превозното средство, с което е извършен превозът, името и длъжността на лицето извършващо транспортът, както не е конкретизирано по коя фактура е извършен превозът. Следователно липсата на реквизити означава липса на установената от закона от форма, което лишава тези частни писмени документи от тяхната формална доказателствена сила.

Наред с това от доказателствата по делото се установява, че превозът е следвало да бъде осъществен с превозни средства с рег. С 7680 ХР/С 8406 ЕР за химическите обувки и с превозни средства с рег. [рег.номер на МПС] /C0897ЕС – за кафето, с превозвач [фирма]. Установява се, че дружеството превозвач е разполагало единствено с превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на физическо лице и с превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] - собственост на [фирма], като не се установява същото да е собственик на пътното превозно средство, както и да е наемало други превозни средства. Налице са и разлики в регистрационният номер на ППС, с които е следвало да бъде извършен превозът. Липсват и доказателства извършващото транспорта дружество въз основа на твърдените превози да е командировало шофьори от своя персонал, като доказателства – заповеди за командировки, разходно-оправдателни документи не са ангажирани, както в производството развило се пред органите по приходите, така и в развилото се съдебно производство.

По делото не са налице и данни относно преминаването на границата от превозните средства, с които се твърди да е извършен превоза на стоките по спорните ВОД, на датите, на които е следвало да бъде осъществен транспортът.

С оглед изложеното, съдът намира за обоснован изводът на ревизиращите органи, че стоките предмет на ВОД не са напуснали територията на Р.България.

Съдът изцяло възприема изводите на органите по приходите, че извършеният ВОД е компрометиран и от получения отговор от чешката приходна администрация по линията на обмен на информация. Тези изводи на органите по приходите не се опровергават и от заключението на вещото лице, което следва да се цени задно с всички събрани по делото доказателства.

По изложените по-горе мотиви, съдът приема че жалбата е неоснователна, в тази ѝ част.

По отношение на непризнатото право на данъчен кредит по фактури № 591 от 24.07.2017 г. и № 592 от 28.07.2017 г., издадени от [фирма], в общ размер на 198,20 лв. и по фактура № 2 от 07.07.2017 г., издадена от [фирма], в размер на 27 600,00 лв., съдът намира, че и в тази част жалбата е неоснователна по следните съображения:

За да се прецени дали отказът на органите по приходите да признаят правото на данъчен кредит по процесните фактури се явява законосъобразен, следва да се разреши спорният по делото въпрос - извършени ли са реално фактурираните от посочения доставчик доставки на стоки.

В доказателствена тежест на лицето, претендиращо право на приспадане на данъчен кредит, е да докаже при условията на пълно насрещно доказване, че са налице законоустановените предпоставки за възникване на материалното право. Една от предпоставките за възникване на това право е наличието на реално осъществена доставка. За преценката, дали е извършена доставка по конкретните фактури, е необходимо да се изследва, дали е налице предвиденият в чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС правопораждащ юридически факт - прехвърляне на правото на собственост върху стоката или осъществяването на договорената услуга.

В конкретния случай страните не спорят относно наличието на формалната предпоставка за упражняване правото на данъчен кредит – притежаването от жалбоподателя на редовни фактури, съставени в съответствие с изискванията на ЗДДС. Това обстоятелство се потвърждава и от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза.

Спорно в случая се явява обстоятелството дали по тези фактури са извършени реални доставки на стоки. В случая от съдържащите се по делото доказателства, в това число и от експертното заключение, съдът намира, че не се доказва извършването на реални доставки от процесните доставчици - [фирма] и [фирма], а изводът на ревизиращите органи за липса на реално осъществени доставки на услуги по посочените 3 броя фактури, съдът намира за правилен и в съответствие на приложимия материален закон.

По отношение на фактури № 591 от 24.07.2017 г. и № 592 от 28.07.2017 г., издадени от [фирма] удостоверяващи транспортирането на стоките предмет на ВОД от България до Ч. и с оглед изложените от настоящия съдебен състав по-горе мотиви за липсата на предпоставки на осъществен ВОД по смисъла на чл. 7 от ЗДДС, правилно органите по приходите са приели, че след като не са налице доказателства за извършване на ВОД от България до Ч., то фактурираните спедиторски услуги от [фирма] не са използвани за извършване на последващи облагаеми доставки от [фирма], поради което и на основание чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказан данъчен кредит по посочените фактури.

Този извод не е опроверган от страна на жалбоподателя в настоящото

производство, поради което не е налице реалност на извършените транспортни услуги.

Относно фактура № 2 от 07.07.2017 г., издадена от [фирма], в размер на 27 600,00 лв., съдът намира, че не се били налице предпоставките за ползване право на данъчен кредит.

За да обоснове извод за липса на реално осъществена услуга, органите по приходите са извели констатации, че доставчикът [фирма] не е разполагало със стоки, чиято собственост в последствие да прехвърли на дружеството жалбоподател по издадените фактури.

Така изложените доводи са основателни. В случая както и органите по приходите са отбелязали се касае за родови вещи – гумени ботуши, 6000 бр. и приложима за тях е разпоредбата на чл. 24, ал. 2 от ЗЗД. Собствеността върху вещи, определени по своя род се прехвърля щом вещите бъдат определени по съгласие на страните, а при липса на такова - когато бъдат предадени (чл. 24, ал. 2 от ЗЗД). Ако няма уговорено друго, предаването на родово определени вещи се извършва в седалището на продавача в момента на предаване на стоката на спедитор, превозвач и др. (аргумент чл.68, 6."в" от ЗЗД). От този момент стоките са индивидуализирани и собствеността преминава върху купувача. Правото на собственост върху родово определени вещи (каквито са спорните стоки) се прехвърля от собственика на стоката с тяхното отделяне от рода, чрез физическото им предаване или друго индивидуализиране. Физическото предаване би могло да стане единствено при доказване на предаването на стоките в собствен склад, чрез изброяване, изтегляне, измерване, натоварване на транспортно средство и т.н..

В конкретната хипотеза макар и да е налице счетоводен документ, в който е посочен видът на стоката, количеството ѝ и цената, т.е налице е индивидуализация на стоката, то не е налице един от основните елементи посочени по-горе, а именно установяване на правото на собственост върху вещите за да могат същите в последствие да бъдат обект на прехвърлителни сделки.

Не се установява, както и органите по приходите са приели, че към датата на издаване на фактурата [фирма] е притежавало право на собственост върху стоките - предмет на доставка; е притежавало обект, в който същите се съхраняват, както и, че е извършено в последствие прехвърляне на стоката, предмет на сделката. Липсата на доставка по фактурата се извежда, както от липса на ангажирани по делото доказателства в тази насока, така и от събраните в ревизионното производство доказателства, в това число и извършените насрещни проверки на предходния доставчик на [фирма] – [фирма], проверки на лицето сочено за складодържател на стоката – Т. З. и посещенията на твърдените складови помещения, където би следвало да се съхранява стоката. Тези констатация на органите по приходите относно произхода на работните ботуши, разплащания по покупки на същите от [фирма] не са оборени от страна на жалбоподателя в настоящото производство.

Правото на данъчен кредит по получени доставки не може да бъде признато, ако не са налице предпоставките за това, и по-специално, ако фактурите, по които това право е претендирано, не отразяват действително осъществени доставки, при това именно от посочения в тях доставчик, независимо от наличието на фактурирани от жалбоподателя доставки. Непосочването и недоказването по безспорен начин на съществени елементи от претендираните доставки води до обосноваването предположение, че такива не са извършени и то именно от дружеството, издало фактурата. При това положение, макар жалбоподателят да притежава данъчни фактури съобразени с изискванията на ЗДДС, които надлежно е отразил и осчетоводил при съвкупната преценка на наличните доказателства се установяват

обективни обстоятелства, от които може да бъде направен обоснован извод, че тези фактури не са издадени във връзка с действителна доставка на отразените в тях услуги, тоест че не документират действителни стопански операции, извършени изобщо или точно от издателите. В случая липсва доказано данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 и 2 от ЗДДС, както и предпоставките по чл. 68, ал. 1, т. 1, във вр. чл.69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради което данъкът не е станал изискуем и не е възникнало задължение за начисляването му, и съответно отказът на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС да бъде признато право на данъчен кредит за жалбоподателя, за процесния период, за неправомерно начисления данък, е основателен и законосъобразен, поради което жалбата следва да се отхвърли.

Следва да бъде отбелязано, че от приетата и неоспорена от страните ССЧЕ, не се оборват изводите за липса на реални доставки. Наличието на счетоводно отразяване не е равнозначно на реално изпълнени доставки съобразно предмета на спорните фактури. В случая не се доказва основателността на наведените в жалбата оплаквания от оспорения административен акт, който е издаден от компетентен орган в установената форма, при спазени административнопроизводствени правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че РА в частта на отказано право на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 9 от ЗДДС по фактури, издадени от доставчиците [фирма] и [фирма], е законосъобразен и обоснован, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Тъй като се потвърждават задълженията за ДДС, произтичащи от непризнаване на данъчен кредит по спорните фактури, следва да бъдат потвърдени и задълженията за лихви, които са с акцесорен характер и следват главното задължение.

С оглед крайния изход на делото и заявената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за разглеждане на делото пред настоящата инстанция, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът следва да присъди в полза на НАП сумата от 1936.38 лв. /хиляда деветстотин тридесет и шест лива и тридесет и осем стотинки/.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 70-състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място] [жк], ул.“Проф.Д-р И. С.“, бл. Сграда до [жилищен адрес] ет. Партер, представлявано от М. Н. Г., управител срещу Ревизионен акт № Р-22221517008550-091-001/02.07.2018 г., издаден от Е. М. С. - началник сектор и Р. Т. З. - главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1962/17.12.2018 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна политика“ /„ОДОП“/ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/, с който са определени допълнителни данъчни задължения по ЗДДС в размер на общо 46 879,56 лв., ведно с лихви за забава в размер на 59,28 лв. за данъчни периоди м. 01.2017 г. и от м. 07.2017 г. до м 11.2017 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите разноски по делото в размер на **1936.38 лв.** /хиляда деветстотин тридесет и шест лива и тридесет и осем стотинки/, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен

срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: